

Hr. Jan Petersen nævnte tidligere i sit ordførerindlæg, at det ikke havde skortet på forslag fra oppositionen under de forhandlinger, der har været, med hensyn til at finde ekstra udgifter, men det havde bestemt været svært at finde de tilsvarende forslag til indtægter eller subsidiært besparelser.

Det er jeg naturligvis ikke enig med hr. Jan Petersen i. Sagen er, som det også fremgår af de ændringsforslag til finanslovsforslaget, som Dansk Folkeparti har indleveret, at de naturligvis hænger sammen, og at man finder de økonomiske midler, der skal til, ét sted for at bruge flere penge et andet sted.

Noget andet er, at hr. Jan Petersen og jeg ikke er enige om den politiske prioritering, ikke er enige politisk i, hvor der så skal findes penge. Det er jo en del af den politiske proces; men det gør naturligvis ikke, at vi ikke har fået tingene til at hænge sammen.

Et eksempel, som har været fremhævet, og som jeg også gerne lige vil tage ind her i debatten om ændringsforslagene, er naturligvis ulandsområdet, hvor Dansk Folkeparti har stillet forslag om en rimelig gedigen besparelse. Vi har det principielle standpunkt, at det vil være ganske udmærket, hvis Danmark ligger på en ulandsbistand på de 0,7 pct. af BNI, som er anbefalet, og det er det, vores ændringsforslag går ud på.

Vores ændringsforslag går ikke ud på principielt at afskaffe ulandsbistanden, men går altså ud på at få ulandsbistanden bragt på det niveau, der hedder 0,7 pct. af BNI. Efter vores opfattelse er det rimelig tilfældigt, det tal, man lander på i dag. Et eksempel til at illustrere det kan være, da EU foreslog, at man skulle indregne rentemarginalen mellem ind- og udlån i det danske bruttonationalprodukt, og vi på vores foranledning fik at vide, at det ville medføre en automatisk stigning i ulandsbistanden på 400 mio. kr.

Altså sådan nogle tilfældigheder synes vi ikke er udtryk for noget fornuftigt. Tværtimod synes vi, at man bør lægge sig fast på et mindre tal og så til gengæld fokusere mere på kvaliteten i ulandsbistanden.

Hvis man bare fastholdt eksempelvis 1998-niveauet på ulandsbistanden, ville man have opnået en besparelse på 470 mio. kr., og må jeg stiltødt gøre opmærksom på, at det er faktisk mere, end man sparer på medicinområdet. Det vil sige, at bare ved at have fastholdt ulandsbistanden på 1998-niveau kunne man

fuldstændig have friholdt medicinområdet, altså for de syge danskere; det kunne man have friholdt for besparelser.

Der er naturligvis andre ting, som jeg gerne lige vil fremhæve her i finanslovsforliget, som vi føler går i den gale retning, og jeg skal så naturligvis komme mere ind på det i morgen ved tredjebehandlingen.

Boligstøtteområdet har vi allerede markeret på under debatten i formiddag. Vi sagde jo i forhandlingerne, at udgangspunktet for os var et ja til forandringer i boligstøtten; vi ville gerne se på den reform, som regeringen havde fremlagt, men vi ønskede, at forslaget blev ændret, så man ikke lavede besparelser på dem, der havde de absolut mindste indkomster i dette land.

Det har regeringen ikke ønsket at lytte til; man ønskede måske at lave en lidt langsommere indfasning af den samlede besparelse, men selve hovedsigtet i sparemåden har man ikke ændret ved. Og det er klart, det har vi fra Dansk Folkepartis side syntes var forkert, og derfor er vi imod forslaget. Det betyder også, at de ændringsforslag, som jo er stillet, der skal genoprette det område, vil vi støtte.

På medicinområdet sagde vi ja til, at der blev lavet en reform, som betyder, at jo større medicinforbrug man har, jo større procentuelt tilskud får man også. Men vi sagde her, at vi ikke ville acceptere, at medicinområdet, altså syge menneskers forbrug af medicin, skulle være et spareobjekt, så ergo skulle pengene enten tilbage til samme område eller et andet nært beslægtet område inden for sundhedssektoren. Det er ikke sket. Tværtimod har man samlet set fundet besparelser på medicinområdet. Det kan vi ikke støtte. Forslag, der genopretter dette, støtter vi naturligvis.

I øvrigt er det jo paradoksalt, at da finanslovsforliget var indgået og jeg skulle til et møde i det jyske, da hører jeg pludselig i Radioavisen kulturministeren meddele, at man nu har fået den bedste finanslov i årevis for kulturen i Danmark, samtidig med at det stod klart, at man havde fundet en gedigen besparelse på medicinområdet. Vi synes ikke, en sådan prioritering er særlig god, og derfor vender vi os selvfølgelig stærkt imod den prioritering, som regeringen og forligspartierne her har foretaget.

Med hensyn til efterlønsområdet har vi jo selvfølgelig trasket den debat igennem flere gange, men jeg skal ikke undlade her lige at gøre opmærksom på, at vi synes, det er util-